

Sygn. akt II K 205/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2022 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogumiła Dzieciołowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Bajerska

przy udziale Prokuratora Mirosława Gąski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 3.11.2020 r., 9.03.2021 r., 22.06.2021 r., 12.10.2021 r., 18.01.2022 r., 5.04.2022 r., 5.09.2022 r. sprawy karnej

B. G. (1) c. B. i I. z d. G., ur. (...) w R., pesel: (...), obywatelstwa polskiego, karanej

oskarżonej o to, że :

w dniu 9 października 2019 r. ok. godz. 11:30 i w dniu 3 grudnia 2019 r. ok. godz. 9:20 w miejscowości (...) nie stosowała się do zakazu zbliżania i kontaktowania w jakikolwiek sposób z pokrzywdzoną S. S. (1) na odległości nie mniejszą niż 4 metry określonego w wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018 r. o sygn. akt II K 611/17, przy czym w czasie popełnienia przestępstwa miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem, **tj. o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 31§2 kk**

o r z e k a :

stosując w myśl art. 4 § 1 kk przywołane poniżej przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.

I. oskarżoną **B. G. (1)** uznaje za winną zachowań zarzuconych jej w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem iż stanowiły dwa czyny, które należało opisać i zakwalifikować następująco:

1. w dniu 9 października 2019 r., ok. godz. 11:30 w miejscowości (...) nie stosowała się do zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 611/17, który stał się prawomocny w dniu 4 lipca 2019r. , przy czym w czasie czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem;
2. w dniu 3 grudnia 2019 r., ok. godz. 9:20 w miejscowości (...) nie stosowała się do zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 611/17, który stał się prawomocny w dniu 4 lipca 2019 r. przy czym w czasie czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem;

przy czym czyny zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i stanowiły ciąg występków z art. 244 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, za który w myśl art. 91 § 1 kk na podstawie art. 244 kk po zastosowaniu art. 37a kk i w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza jej karę 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 12 (dwanaście) złotych;

II. na podstawie art. 93a § 1 pkt 2 kk, art. 93b § 1 kk i art. 93c pkt 2 kk orzeka wobec oskarżonej **B. G. (1)** środek zabezpieczający w postaci ambulatoryjnej terapii psychiatrycznej;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz. adw. G. S. kwotę 1.104 zł (tysiąc sto cztery złote) plus należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 72 (siedemdziesiąt dwa) złote tytułem opłaty, zwalnia ją od wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 205/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	B. G. (1)	1. W dniu 9 października 2019 r., ok. godz. 11:30	

w miejscowości (...) nie stosowała się do zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 611/17, który stał się prawomocny w dniu 4 lipca 2019r. , przy czym w czasie czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem;

2. w dniu 3 grudnia 2019 r., ok. godz. 9:20 w miejscowości (...) nie stosowała się do zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 611/17, który stał się prawomocny w dniu 4 lipca 2019 r. przy czym w czasie czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem;

przy czym czyny zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>S. S. (1) mieszkała wraz z partnerem M. T. i ich córką w lokalu nr (...), który znajdował się na pierwszym piętrze budynku w (...).</p> <p>W lokalu nr (...), który znajdował się parterze mieszkali małżonkowie B. i A. G. (1) wraz z dorosłą córką.</p> <p>Lokale miały wspólną klatkę schodową i drzwi wyjściowe prowadzące na podwórko.</p>	wyjaśnienia oskarżonej	223v	
zeznania S. S. (1)	23 - 24, 247		
zeznania M. T.	29 - 30		
<p>Między rodzinami zrodził się konflikt na tle tego, że B. G. (1) zaczęła kwestionować prawo własności S. S. (1) do lokalu na pierwszym piętrze. B. G. (1) uważała się za jedyną właścicielkę nieruchomości.</p>	wyjaśnienia oskarżonej	223v	
zeznania S. S. (1)	23 - 24, 224		
zeznania M. T.	29 - 30		
zeznania A. G. (2)	42v		
Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018	wyrok Sądu Rejonowego w Grudziądzu, wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu	27 - 28, 41	

r., sygn. akt II K 611/17
B. G. (1) została uznana winną czynu polegającego na tym, że w okresie od stycznia 2016 roku do 19 marca 2017 roku w miejscowości (...) uporczywie nękała S. S. (1) poprzez zarzucanie jej, że mieszka pod wskazanym adresem bezprawnie, zaczepianie na korytarzu i przed domem, wyzywanie słowami wulgarnymi, ograniczanie kontaktów z rodziną, oskarżanie wyżej wymienionej, że bije swoją córkę, złośliwe zamykanie na klucz drzwi wejściowych do budynku, utrudnianie korzystania z podwórka, robienie zdjęć S. S. (1) na podwórku, co wzbudziło u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenie i istotnie naruszyło jej prywatność, tj. występku z art. 190a § 1 kk, przy czym w czasie czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem.

Wskazany wyrokiem orzeczono wobec oskarżonej B. G. (1) zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób na okres 4 lat. Wyrok stał się prawomocny w dniu 4 lipca 2019r.

k. 348, 497 akt sprawy II K 611/17

<p>W dniu 9 października 2019 r. H. B. i A. A. (1) przywieźli na posesję w (...) węgiel zamówiony przez S. S. (1) i M. T.. S. S. (1) i M. T. wyszli wówczas z budynku na zewnątrz celem pokierowania transportu w odpowiednie miejsce.</p> <p>B. G. (1) również wyszła na zewnątrz. B. G. (1) próbowała utrudnić wjazd samochodu na posesję. Następnie w trakcie zdarzenia B. G. (1) podchodziła do S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry, a nadto krzyczała do niej, że jest dzikim lokatorem, że za nic nie płaci, że kradnie prąd. B. G. (1) krzyczała, że cała posesja stanowi jej własność i nastąpi eksmisja S. S. (1). W trakcie zdarzenia na zewnątrz wyszedł również A. G. (1), który uspokajał małżonkę.</p> <p>Ostatecznie mężczyznom udało się rozładować węgiel w pobliżu schodów wejściowych do budynku. Podczas rozładunku B. G. (1) stała w bliskiej odległości od S. S. (1) i na nią krzyczała.</p>	<p>zeznania S. S. (1)</p>	<p>23 - 24, 224 - 224v</p>	
<p>zeznania M. T.</p>	<p>29 - 30 , 231 - 232</p>		
<p>zeznania A. A. (1)</p>	<p>34 - 35 , 230v</p>		
<p>zeznania H. B.</p>	<p>37 - 38 , 239v</p>		

fotografie	26		
zeznania E. S.	14 - 15, 246v		
Na miejsce zostali wezwani funkcjonariusze policji, którzy wysłuchali wersji wydarzeń przedstawionych przez strony konfliktu.	zeznania S. S. (1)	23 - 24	
zeznania T. K.	58v		
zeznania J. G.	60v		
S. S. (1) zgłosiła zachowanie B. G. (1) E. S. - kuratorowi sprawującemu nadzór nad B. G. (1) w sprawie II K 611/17. S. S. (1) okazała kuratorowi zdjęcia ze zdarzenia oraz odtworzyła nagranie zapisane na telefonie komórkowym.	zeznania E. S.	14 - 15	
zeznania S. S. (1)	23 - 24		
E. S. jeszcze tego samego dnia rozmawiał z B. G. (1). W rozmowie kobieta zakwestionowała złamanie zakazu nałożonego przez sąd i powiedziała, że czuje się właścicielką całości posesji i doprowadzi do eksmisji rodziny S. S. (1). E. S. ostrzegł B. G. (1), by stosowała się do zakazu orzeczonego przez sąd.	zeznania E. S.	14 - 15	
W dniu 3 grudnia 2019 r. S. S. (1) wracała	zeznania S. S. (1)	23 - 24, 224 - 224v	

<p>z zakupów ok. godz. 9:20. Gdy przechodziła przez wspólny korytarz w budynku B. G. (1) wyszła ze swojego mieszkania, stanęła blisko S. S. (1) i krzyczała do niej, że ma pozamykać okna, bo marzną słoiki. S. S. (1) odpowiedziała, że ma okna zabezpieczone od 1 listopada. Wówczas B. G. (1) powiedziała do S. S. (1), że ta nie ma nic do powiedzenia, bo jest dzikim lokatorem.</p> <p>S. S. (1) przypomniała B. G. (1) o wyroku sądowym i zakazie zbliżania, jednakże B. G. (1) odpowiedziała, że nie interesuje jej wyrok.</p>			
zeznania M. T.	29 - 30 , 230v - 232		
zeznania E. S.	14 - 15, 246v		
wyjaśnienia oskarżonej	49 - 50		
zeznania A. G. (2)	42v		
S. S. (1) powiadomiła o zdarzeniu E. S. oraz kierownika Posterunku Policji w R..	zeznania S. S. (1)	23 - 24	
<p>B. G. (1) (ur. (...)) legitymuje się wykształceniem zawodowym, z zawodu jest krawcową, utrzymuje się z emerytury w wysokości ok. 1581 zł.</p> <p>B. G. (2) była dwukrotnie karana sądowo za czyn z art. 190a § 1a kk.</p>	wyjaśnienia oskarżonej	306v	

<p>B. G. (1) od 2016 r. leczy się psychiatrycznie. Biegli lekarze psychiatry i biegła psycholog zdiagnozowali u oskarżonej organiczne zaburzenia osobowości – cechuje ją obniżona umiejętność kontrolowania emocji i skłonność do działań impulsywnych.</p> <p>Biegli stwierdzili u B. G. (1) ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem w czasie zarzucanego jej czynu.</p> <p>Zdaniem biegłych oskarżona wymaga systematycznego leczenia psychiatrycznego w formie ambulatoryjnej</p>			
<p>opinie sądowe psychiatryczno - psychologiczne</p>	<p>83 - 86</p>		
<p>informacja z Krajowego Rejestru Karnego</p>	<p>77</p>		
<p>odpisy wyroków</p>	<p>289 - 290</p>		
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>	<p>B. G. (1)</p>	<p>1. W dniu 9 października 2019 r., ok. godz. 11:30 w miejscowości (...)</p>	

nie stosowała się do zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 611/17, który stał się prawomocny w dniu 4 lipca 2019r. , przy czym w czasie czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem;

2. w dniu 3 grudnia 2019 r., ok. godz. 9:20 w miejscowości (...) nie stosowała się do zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 611/17, który stał się prawomocny w dniu 4 lipca 2019 r. przy czym w czasie czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem;

przy czym czyny zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
B. G. (1) stosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu, sygn. akt II K 611/17 zakazu zbliżania się do S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i zakazu kontaktowania się z S. S. (1) w jakikolwiek sposób.	wyjaśnienia oskarżonej	223v - 224	
zeznania A. G. (2)	42 - 43		
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonej	<p>Sąd dał wiarę oskarżonej B. G. (1) w ograniczonym zakresie.</p> <p>W istocie jej wyjaśnienia potwierdzały tło konfliktu z S. S. (1), bowiem również w swych wyjaśnieniach oskarżona konsekwentnie i kategorycznie kwestionowała prawo własności S. S. (1), a w tym zakresie jej relacja korespondowała z relacją pokrzywdzonej. Zaznaczyć należało, iż również mąż oskarżonej A. G. (1) kwestionował prawo własności S. S. (1). Oznaczało</p>	

		<p>to, iż stanowisko oskarżonej wynikało z jej głębokiego przekonania o prawdziwości tych twierdzeń, niezależnie od okoliczności wynikających z dokumentów, w tym odpisów z księgi wieczystej.</p> <p>Sąd zwrócił uwagę, iż wprawdzie B. G. (1) co do zasady negowała swoje sprawstwo, to jednak przyznawała że w dniu 3 grudnia 2019 r. odezwała się do S. S. (1) polecając jej, że ma zakryć okna, czym w istocie potwierdziła, że nie zastosowała się do zakazu kontaktowania się z S. S. (1). Także A. G. (1) w swych zeznaniach potwierdzał, że to oskarżona odezwała się do S. S. (1) w sprawie okna.</p>	
<p>zeznania S. S. (1)</p>	<p>Sąd ocenił zeznania S. S. (1) jako w pełni wiarygodne, bowiem były jasne, konsekwentne, logiczne, a nadto korespondowały z zeznaniami M. T., A. A. (1), H. B. i E. S..</p> <p>Sąd wziął pod uwagę, iż S. S. (1) jest skonfliktowana z oskarżoną, niemniej jednak należało zwrócić uwagę, iż jej zeznania co do zdarzenia z dnia 9 października 2019 r. znalazły pełne wsparcie w depozycjach A. A. (1) i H. B., którzy nie byli zaangażowani w ów konflikt i nie byli zainteresowani określonym rozstrzygnięciem sprawy.</p>		

Także świadek E. S. w swych zeznaniach potwierdzał prawdziwość relacji S. S. (1), bowiem oglądał on nagranie video, na którym zarejestrowano przebieg zdarzenia. Co więcej, to z relacji E. S. wynikało, iż podczas kontaktu z pokrzywdzoną poprzedzającego zdarzenia objęte niniejszym postępowaniem, pokrzywdzona informowała go, że nie dochodzi do zaczepiania ze strony B. G. (1).

W ocenie sądu okoliczność ta świadczy o tym, iż bynajmniej S. S. (1) nie dążyła do bezpodstawnego pomówienia oskarżonej, rzetelnie przedstawiając kuratorowi sytuację i poinformowała stosowane organy dopiero wówczas, gdy w jej ocenie doszło do naruszenia zakazu orzeczonego przez sąd.

Niewątpliwie w relacji pokrzywdzonej i świadków pojawiły się drobne nieścisłości, jednakże w ocenie sąd nie skutkowały one zakwestionowaniem tego materiału dowodowego. Zauważyć należało, iż zdarzenie z dnia 9 października 2019 r. miało charakter dynamiczny, a zaistniała sytuacja była zaskakująca dla przybyłych na miejsce świadków, nieorientowanych w szczegółach konfliktu sąsiedzkiego. Istotne było jednak to, iż świadkowie

	<p>A. A. (1) i H. B. zdecydowanie wskazywali, że oskarżona krzyczała na S. S. (1) i podchodziła do niej na odległość mniejszą niż 4 metry, pomimo że zdarzenie miało miejsce na zewnątrz, a zatem nie zaistniała sytuacji niezależna od oskarżonej uniemożliwiająca jej zachowanie właściwego dystansu, a nadto świadkowie wskazywali, iż S. S. (1) nie zachowywała się niewłaściwie wobec oskarżonej i nie podchodziła celowo do niej.</p>	
zeznania M. T.	<p>Zeznania M. T. sąd również ocenił jako wiarygodne, bowiem w pełni korespondowały z zeznaniami S. S. (1), A. A. (1) i H. B.. Wprawdzie niewątpliwie M. T. był zainteresowany złożeniem korzystnych zeznań dla swojej partnerki, jednakże zaznaczyć należało, iż w zakresie zdarzenia z dnia 9 października 2019 r. znalazły one potwierdzenie w zeznaniach świadków niezaangażowanych w konflikt sąsiedzki, zaś w zakresie zdarzenia z dnia 3 grudnia 2019 r. świadek wskazywał, iż jego przebieg znał wyłącznie z opowieści pokrzywdzonej, przy czym podkreślenia wymagało, że relacje świadka i jego partnerki te były zbieżne, prowadząc tym samym do wniosku, iż S. S. (1)</p>	

jednolicie opisywała ową sytuację zarówno swojemu partnerowi, jak i organom ścigania.

Sąd dostrzegł, że podczas rozprawy świadek wskazywał, że to on wyszedł jako pierwszy na zewnątrz w dniu 9 października 2019 r., następnie uczyniła to B. G. (1), a dopiero potem S. S. (1), co pozostawało niespójne z jego relacją z postępowania przygotowawczego, kiedy to wskazywał, że S. S. (1) wyszła razem z nim. Sąd oparł się na zeznaniach świadka z postępowania przygotowawczego, bowiem zostały złożone w niedługim czasie po zdarzeniu, zaś z biegiem czasu szczegóły zacierają się w pamięci, a nie odwrotne, a nadto w tym zakresie pozostawały zbieżne z relacją S. S. (1), H. B. oraz zeznaniami A. A. (1) z postępowania przygotowawczego.

Podkreślić przy tym trzeba, iż w istocie okoliczność dotycząca tego, czy jako pierwsza na podwórzu pojawiła się S. S. (1) czy B. G. (1) nie miała istotnego znaczenia, bowiem ze spójnych relacji świadków A. A. (1), H. B. i M. T. jasno wynikało, że to oskarżona intencjonalnie podchodziła do S. S. (1) i zwracała się do nie bezpośrednio.

zeznania E. S.	<p>Zeznania świadka E. S. sąd ocenił jako w pełni wiarygodne, bowiem były wewnętrznie niesprzeczne, konsekwentne i korespondowały z materiałem dowodowym uznanym przez sąd za wiarygodny. Wspomnieć należy, iż świadek E. S. potwierdzał, że nagranie dokumentujące zdarzenie z dnia 9 października 2019 r., o którym w swych zeznaniach mówiła S. S. (1) rzeczywiście istniało, bowiem on sam miał okazję z nim zapoznać.</p>	
zeznania H. B.	<p>Zdaniem sądu zeznania H. B. zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności, bowiem co do zasady korespondowały z zeznaniami S. S. (1), M. T., A. A. (1) i E. S..</p>	
zeznania A. A. (1)	<p>Sąd co do zasady nadał walor wiarygodności zeznaniom świadka A. A. (1), które zdaniem sądu korespondowały z relacją pokrzywdzonej, M. T., H. B. i E. S.. Ponadto zeznania te pozostawały co do zasady konsekwentne i wewnętrznie niesprzeczne. Sąd dostrzegł, iż podczas rozprawy świadek wskazał, iż na początku, gdy sytuacja dopiero się rozwijała, na zewnątrz nie było S. S. (1), co pozostawało niespójne z relacją</p>	

	<p>świadka z postępowania przygotowawczego, jednakże świadek sam przyznał, że lepiej pamiętał przebieg zdarzenia, kiedy zeznawał po raz pierwszy.</p>	
zeznania T. K.	<p>Sąd nie miał powodu, by odmówić wiarygodności zeznaniom świadka T. K., tym bardziej że zeznawał na okoliczność czynności podjętych w ramach obowiązków służbowych funkcjonariusza policji, przy czym depozycje te nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem T. K. nie był bezpośrednim świadkiem zdarzeń objętych aktem oskarżenia w sprawie.</p>	
zeznania J. G.	<p>Sąd nie miał powodu, by odmówić wiarygodności zeznaniom świadka J. G., tym bardziej że zeznawał na okoliczność czynności podjętych w ramach obowiązków służbowych funkcjonariusza policji, przy czym nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem J. G. nie był bezpośrednim świadkiem zdarzeń objętych aktem oskarżenia w sprawie.</p>	
zeznania M. K.	<p>Sąd nie miał powodu, by odmówić wiarygodności zeznaniom świadka M. K., tym bardziej że zeznawał on okoliczność czynności podjętych w ramach obowiązków</p>	

	<p>służbowych funkcjonariusza policji, przy czym nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem M. K. nie był bezpośrednim świadkiem zdarzeń objętych aktem oskarżenia w sprawie. Zaznaczyć należało, iż zeznania świadka złożone na rozprawie dotyczyły zdarzeń, które miały miejsce w późniejszym czasie i nie zostały objęte aktem oskarżenia w niniejszej sprawie.</p>	
<p>opinie sądowe psychiatryczno - psychologiczne</p>	<p>Sąd w pełni podzielił wnioski opinii sądowych psychiatryczno - psychologicznych dotyczących oskarżonej - zarówno pisemnej, jak i ustnej, bowiem w swej treści były jasne, pełne, niesprzeczne, ich wydanie zostało poprzedzone badaniem sądowo - psychiatrycznym i sądowo - psychologicznym oskarżonej. Zaznaczyć należało, iż wnioski opinii nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron postępowania.</p>	
<p>opinia sądowo - psychologiczna</p>	<p>Sąd podzielił również wnioski opinii sądowo - psychologicznej dotyczącej świadka A. G. (2), uznając opinią za jasną, pełną, wewnętrznie niesprzeczną.</p>	

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, odpisy wyroków	Dokumenty urzędowe, niekwestionowane w toku postępowania.		
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	wyjaśnienia oskarżonej	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej B. G. (1) w zakresie w jakim przekonywała, iż stosowała się do zakazu orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Grudziądzu w sprawie II K 611/17, bowiem pozostawały w rażącej sprzeczności z wzajemnie się uzupełniającymi i tworzącymi logiczny obraz zdarzeń zeznaniami S. S. (1), M. T., A. A. (1), H. B., E. S..</p> <p>Zaznaczyć należało, iż podczas rozprawy oskarżona w zakresie zdarzenia z dnia 9 października 2019 r. początkowo wskazywała, iż w ogóle nie wychodziła na zewnątrz, zaś po okazaniu fotografii dokumentujących zdarzenie, stwierdziła iż wychodziła jedynie do kierowcy. Z kolei w postępowaniu przygotowawczym</p>	

		<p>pomimo iż negowała swoje sprawstwo i wskazywała, że "kłamstwem jest by 3 grudnia miała kontakt z S.", to przyznawała że wówczas odezwała się do S. S. (1) mówiąc, że ma zakryć okna, czym w istocie potwierdzała, że nie zastosowała się do zakazu kontaktowania się z S. S. (1). Wskazane okoliczności obrazują, iż pomimo werbalnego zaprzeczenia sprawstwu, to szczegółowe wyjaśnienia oskarżonej nie w pełni korespondowały z jej stanowiskiem kwestionującym winę.</p>
zeznania A. G. (2)	<p>Zaznaczyć należało, iż treść opinii biegłej psycholog E. D. (1), z której wynikało, iż A. G. (1) jest zdolny do relacjonowania faktów i postrzegania sekwencji zdarzeń, które toczyły się z jego udziałem, chociaż z uwagi na obecność wskaźników organiczności O.U.N. może mieć problemy z ich odtwarzaniem, bynajmniej nie obligowała sądu do uznania za wiarygodne jego zeznań. Sąd poddał te zeznania ocenie w kontekście całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, która prowadziła do wniosku, iż w większości pozostawały one w sprzeczności z wzajemnie się uzupełniającymi i tworzącymi logiczny obraz zdarzeń zeznaniami S. S.</p>	

	(1), M. T., A. A. (1), H. B., E. S..	
zeznania K. Z. (1)	<p>Zeznania K. Z. (2) charakteryzowały się dość dużym stopniem ogólności, wielowątkowością, przy czym świadek w istocie nie dysponował istotnymi wiadomościami na temat zdarzeń objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, nie był ich bezpośrednim świadkiem, a okoliczności dotyczące stosowania się przez oskarżoną do zakazu orzeczonego przez sąd znał z relacji samej oskarżonej.</p>	
dokumenty i fotografie przedłożone w toku postępowania przez oskarżoną	<p>Oskarżona w toku postępowania przedkładała liczne pisma, dokumenty, fotografie, które w istocie nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Oskarżona w ten sposób przedstawiała swoje stanowisko co do tego, że jest jedynym właścicielem posesji (co pozostawało w rażącej sprzeczności z informacjami ujawnionymi w księdze wieczystej) i dokumentowała stan nieruchomości oraz działania podejmowane przez S. S. (1) oraz M. T. oraz własne działania zmierzające do podważania tytułu własności S. S. (1).</p>	

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	B. G. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Art. 244 kk penalizuje m.in. zachowanie polegające na nie stosowaniu się do zakazu kontaktowania się z określonymi osobami lub zakazu zbliżania się do określonych osób.</p> <p>Niewątpliwie wobec B. G. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu wydanym w sprawie o sygn. akt II K 611/17 zastosowano prawomocnie środki karne w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób oraz zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry. Oskarżona była świadoma treści orzeczenia sądowego – kwestia orzeczonych środków karnych została jej wyjaśniona również przez kuratora sądowego.</p>			

Z materiału dowodowego w postaci zeznań S. S. (1), M. T., A. A. (1), H. B. i E. S. wynikało, iż w dniach 9 października 2019 r. i 3 grudnia 2019 r. B. G. (1) zbliżyła się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry, czym naruszyła zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1), a nadto podczas wskazanych zdarzeń oskarżona zwracała się bezpośrednio do S. S. (1), co z kolei stanowiło naruszenie zakazu kontaktowania się z S. S. (1) w jakikolwiek sposób. Z materiału dowodowego wynikało jasno, że zachowanie oskarżonej miało charakter intencjonalny, nie wynikało z okoliczności niezależnych od niej.

Sąd nie przyjął przy tym zgodnie z aktem oskarżonego, by zachowania oskarżonej z dnia 9 października 2019 r. i 3 grudnia 2019 r. stanowiły jeden czyn, bowiem wymagałoby to ustalenia, iż stanowiły realizację tego samego zamiaru, co bynajmniej nie wynikało z materiału dowodowego. Zdaniem sądu oskarżona każdorazowo realizowała zamiar, który powzięła w danej chwili, dopuszczając się tym samym dwóch czynów, które zostały popełnione w krótkich

odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności. W czasie czynów oskarżona miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem, co jasno wynikało z opinii sądowej psychiatryczno – psychologicznej.

W konsekwencji sąd uznał oskarżoną winną tego, że:

1. w dniu 9 października 2019 r., ok. godz. 11:30 w miejscowości (...) nie stosowała się do zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób orzeczonego wyrokiem Sąd Rejonowego w Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 611/17, który uprawomocnił się w dniu 4 lipca 2019r. , przy czym w czasie czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem;

2. w dniu 3 grudnia 2019 r., ok. godz. 9:20 w miejscowości (...) nie stosowała się do zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. S. (1) na odległość mniejszą niż 4 metry i kontaktowania się z pokrzywdzoną S. S. (1) w jakikolwiek sposób orzeczonego wyrokiem Sąd Rejonowego w

<p>Grudziądzu z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II K 611/17, który uprawomocnił się w dniu 4 lipca 2019 r. przy czym w czasie czynu miała ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem;</p> <p>przy czym czyny zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i stanowiły ciąg występków z art. 244 kk w zw. z art. 31 § 2 kk.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. G. (1)	1	1	<p>Przestępstwo z art. 244 kk zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, przy czym w przypadku ciągu przestępstw sąd może orzec karę w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.</p> <p>Jako okoliczności łagodzące sąd uwzględnił, iż oskarżona działała w zamiarze nagłym, mając przy tym ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do pokierowania swoim postępowaniem.</p> <p>Z kolei jako okoliczność obciążającą sąd uwzględnił, iż oskarżona była już karana sądownie,</p>

a przypisane jej w niniejszej sprawie czyny stanowiły kolejne już przestępstwa związane z zachowaniem oskarżonej wobec S. S. (1). Pomimo zapadających kolejnych wyroków, oskarżona nie zweryfikowała swojego przekonania co do tego, iż jest jedynym właścicielem nieruchomości mimo oczywistych faktów wynikających z dokumentów, co niewątpliwie nie rokuje pozytywnie na przyszłość. Niemniej jednak w ocenie sądu to nie ewentualna kara ma kluczowe znaczenie dla ukształtowania u oskarżonej prawidłowej postawy wyrażającej się w poszanowaniu prawa własności S. S. (1), a zastosowany środek zabezpieczający w postaci ambulatoryjnej terapii.

W tej sytuacji sąd w niniejszej sprawie zastosował instytucję z art. 37a kk, uznając iż orzeczenie wobec oskarżonej grzywny - zważywszy na jej sytuację majątkową - będzie stanowić wystarczającą dolegliwość. Zdaniem sądu kara 60 stawek dziennych grzywny pozostaje adekwatna do wagi popełnionych czynów, uwzględniając jednocześnie iż oskarżona działała w warunkach ograniczonej poczytalności, zaś zastosowana wysokość

			<p>jednej stawki dziennej określona na kwotę 15 zł uwzględnia sytuację finansową oskarżonej.</p> <p>Sąd zastosował wobec oskarżonej przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. dochodząc do wniosku, iż były korzystniejsze z uwagi na treść art. 37a kk, które w aktualnym brzmieniu określa dolną granicę grzywny na 100 stawek dziennych i wymaga jednoczesnego orzeczenia środka karnego, środka kompensacyjnego lub przepadku.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. G. (1)	2	1	<p>W niniejszej sprawie sąd ustalił, iż oskarżona przypisanego jej czynu dopuściła się w warunkach ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności, co zgodnie z art. 93c pkt 2 kk otwierało drogę do zastosowania odpowiednich środków zabezpieczających.</p> <p>Zgodnie zaś z art. 93b § 1 kk „Sąd może orzec środek zabezpieczający, gdy jest to konieczne, aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego, a inne środki prawne określone</p>

w tym kodeksie lub orzeczone na podstawie innych ustaw nie są wystarczające."

W niniejszej sprawie sąd oparł się na opiniach biegłych lekarzy psychiatrów A. C. - A. i A. W. oraz biegłej psycholog E. D., którzy zajęli stanowisko, iż w przypadku oskarżonej **B. G. (1)** wobec postawionej diagnozy i braku systematycznego leczenia i stałego zażywania leków istnieje wysokie ryzyko popełnienia podobnego czynu zabronionego.

Tego rodzaju wniosek biegłych jawił się jako w pełni logiczny, skoro stwierdzone organiczne zaburzenia osobowości u oskarżonej skutkują zmniejszoną kontrolą emocji i tendencją do działań impulsywnych. Dodatkowo wskazać należało, iż o skłonności do powtarzania zachowań, a tym samym wysokim ryzyku popełnienia czynu zabronionego o podobnej społecznej szkodliwości bądź tożsamego świadczy okoliczność, że oskarżona B. G. (1) była już dwukrotnie skazana za czyn z art. 190a § 1 kk na szkodę S. S. (1), przy czym w obydwu sprawach zachowanie oskarżonej podyktowane było - tak jak w niniejszej sprawie - przekonaniem, iż jest jedynym właścicielem

		<p>posesji, a S. S. (1) zajmuje swój lokal bezprawnie.</p> <p>W tej sytuacji orzeczenie środka zabezpieczającego sąd uznał za konieczne. Mając na uwadze opinię biegłych sąd orzekł wobec oskarżonej środek zabezpieczający w postaci ambulatoryjnej terapii psychiatrycznej.</p>
inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej B. G. (2) z urzędu sąd orzekł na podstawie §17 ust.1 pkt 1, ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów</p>	

	nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019.18 j.t.), gdyż nie zostały one opłacone w żadnej części.	
4	O kosztach postępowania orzeczono w punkcie czwartym sentencji wyroku na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwalniając oskarżoną od obowiązku ich uiszczenia z uwagi na jej sytuację majątkową oraz rozmiar dolegliwości finansowych wynikających z orzeczenia wobec niej kary grzywny.	
Podpis		